

בזמן שדקל התלוצץ עם שמיד, הסתודד עוזרילשעבר צור עם אשתו בבית-המישכט:

האם יהיה צור שער לעזאזל עבור הפשעים שבוצעו בידיעתם וברוחם של ראשי הליכוד?

מבוקש: עד-מדינה!

כיצד לא התעניין במכתביו של צור, כאשר היו אלה המיסמכים העיקריים שעליהם הסתמכו הקבלנים, כנאם למכור יחידות-דיור בהתנחלויות. אם למרות כל זאת דקל לא ידע — הרי שרק מסיבה זו עליו ללכת הביתה, לאלתר. לפחות.

אבל דקל ידע. ועוד איך! המכתבים ששלח צור לגינדים שימשו אותם לצורכי פירסום מורעו בעיתונים ומישלוח דפיהסבר ומידע ללקוחות המרומים. דקל הוא איש עסוק מאוד, אבל עיתונים הוא קורא בעיון רב — וכל מי שמכיר אותו יכול להעיד על כך בוודאות.

אבל אפילו אם יוצאים מתוך ההנחה שרקל רומה עלידי צור, שכח את האזהרות של השר ארליך, התעלם מהפניות של הגינדים, של רוד לוי ולא קרא בעיתונים כיצד מתקדם פרויקט הרמייה הרי שהוא יכול היה לקבל אינדיקציה ברורה על מעשיההונאה ממקור אחר.

בתוקף תפקידו היה דקל חבר בוועד רתישרים לענייני התיישבות. אותה ועדה אמורה היתה לאשר את הקמת הישוב כרמים. באותה ועדה יושבת פליאה אלבק ממישרד-המישפטים, ש' היא האוריס והתומים של כל נושא ההתנחלויות בשטחים הכבושים. באותן ישיבות העירה אלבק את תשומת-ליבו של דקל לכך שיש בעיה בכרמים, שאין במקום הסדר-קרקעות ואי-אפי שר להקים שם כל ישוב.

דקל יכול לטעון שהוא לא שמע על כך, אבל אלבק הבהירה, בכתב, שהיא עצמה פנתה לזמיר וביקשה ממנו שיח' קור בעניין.

במכתב לח"כ ר"ץ מרדכי (מזר-ל') בראון, בדיוק לפני שנה, כתבה אלבק בעניין כרמים: "במיסגרת טיפוס לי באתרים המוצעים להתיישבות עבור ועדת-השרים להתיישבות. כתבתי כבר לפני זמן ניכר תלונה דומה בעניין ישוב זה, והיועץ המישפטי לממשלה העביר את תלונתי למישרת-ישראל וביקש חקירת העניין".

גם אם מישוה מניח שאלבק, בניגוד גמור לצפוי ממנה, העלימה מידע זה מדקל ולא סיפרה לו על חששותיה, הרי העובדה היא כי שני עוזריו של דקל, צור ומלכה, מעידים שהבוס שלהם ידע גם ידע על כך.

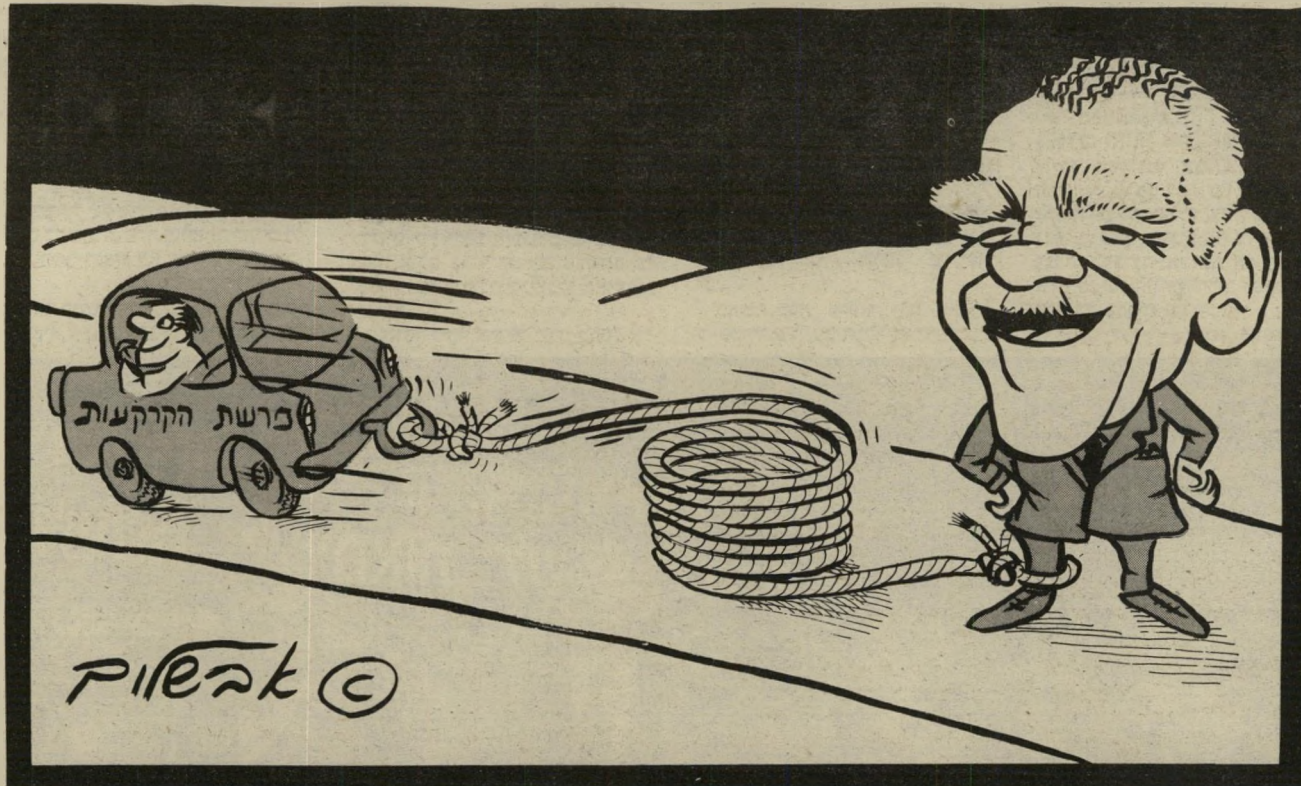
לפני 14 חודשים החל כתב העולם הזה בחקירת פרשת האחים גינדי וכרמים. לצורך הכנת הכתבה הוא נפגש אז עם שני עוזריו של דקל,

שרהחקלאות. ושלח אותו לקבלן אבי רהם גינדי. דקל אישר אחרי הופעת שפירא את העובדה שהתקיימה פגישה בינו ובין ארליך, אך על פי גירסתו ארליך רק המליץ לפניו לקרוא לסדר את צור. עלפי שפירא, ארליך לא הספיק לעמוד על ררישת-הפיטורין שלו, כי זמן קצר אחר-כך הוא נפטר. ואפילו אם יוצאים מתוך הנחה

מלכה — העוזר השני של סגן-השר, לענייני קשר עם התנועה בתל-אביב — ולא צירפו אותו למסעותיהם בשטח הכבושים. אפילו אם יוצאים מתוך הנחה שצור הסתיר מדקל את העובדה שהוא זייף מיסמכים הנושאים את הסמל הרישמי של לישכת סגן שרהחקלאות ושלח אותם לשלושת האחים גינדי, שמכרו

פנה לוועדת-הכנסת בבקשה להסיר את חסינותו של דקל, היום סגן-שר-הביטחון, כדי שניתן יהיה להעמידו לדין על חלקו בפרשת שורה-קרקעות. ככתב-האישום, שהוגש השבוע נגד צור, לא נזכר שמו של דקל ולוא במילה אחת. באשמת זיופי המיסמכים, שניתנו לחברות הקבלניות, כדי להפיל בפח מתנחלים פותים ולפתות אותם לשים

תקרי גזילה-קרקעות בשטחים הכבושים עברו השבוע שעות נוספות: הוגשו שני כתב-אישום נגד הקבלן אברהם גינדי ונגד עוזרו של סגן-שרהחקלאות לענייני התנחלויות, אבי צור; נעצרו שני סוחרי קרקעות גדולים, שמואל עינב ואלי ישראלי, כחשודים במתן-שוחד; עסקנים בחרות נתבקשו לספר על שיטות עבודת-

שאלה של זמן

שרקל נטה להתייחס בויליזל לדיכריו השר שלו, הרי שעוד שנה קודם לכן, ב'82, שלח מישרד-הבינוי-והשיכון מיסמכים למישרד-החקלאות, ובהם פורטו חששותיו של רוד לוי מפני הפקרות והונאה ברכישת קרקעות על-ידי יומים פרטיים, ומכירתם למאות אלפי ישראלים.

כבר אז הובע חשש שהרכישות אינן כשרות. ואפילו אם יוצאים מתוך ההנחה שדקל התעלם מפניותיו של מישרד-החקלאות, מפני שראה בהן פרי של יריי בות סיעתית במיפלגתו, קשה להבין

אוויר צח בשומרון, הרי ברור שדקל היה חייב לחשוד בצור.

היה כתוב בעיתון!

עמיקם שפירא, לשעבר יועצו של שימחה ארליך, כאשר זה היה שרהחקלאות, גילה לפני שבועיים, מעל המידע, סיפור שנשכח בתוקף האירועים הרבים: עוד בשנת '83 דרש ארליך מסגנו דא. דקל, לפטר את צור, אחרי שזה זייף מיסמך אחד של לישכת

את כספם על קרר-הצבי, נאשם רק צור לבדו.

אך השאלה אם ידע דקל על אותם מיכתב-מירמה, שניתנו תמורת בצע' כסף למיפלגה ולכיסו הפרטי של צור — טעונה עדיין בדקה קפדנית.

מי שמכיר את סירייה-העבודה בי לישכתם של צור ודקל, משוכנע בכך שרקל ידע הכל. השניים היו יושבים בצוותא יום-יום, אוכלים ביחד ומסיי רים באתריההתנחלות ביחד. לא אחת השאירו השניים בלישכה את קלוד

הגיבורות שלהם: סגן-השר דקל הת' בקש אפילו לענות על שאלות, בתנאי דהילוקס, ונאמר לו שהוא יזמן פעם נוספת.

היה אפילו נופך דרמאטי לאירועים: ניסיון התאבדות של גינדי בבית המישפט בתל-אביב, לאור הבזקי מצ' למות-העיתונות, ומידע, כנראה לא מדוייק, על בריחת אחיו, משה ויגאל, מניו-יורק לברזיל, כדי להינצל מאימת ההסגרה לישראל.

רק דבר אחד לא אירע: היועץ המישפטי לממשלה, יצחק זמיר, לא